

Ulrich: Det Forsøg, der ved de foreliggende Lovforslag fra Landbrugsministerens Side gøres paa at udjævne Forskellighederne mellem de Goder, de forskellige Jordlove kan bringe de Mennesker, som benytter sig af dem, hilser vi med Tilfredshed. Vi fra vor Side har lige siden 1919 Gang paa Gang paapeget, at der maatte være en Ensartethed i vor Lovgivning, saaledes at de Mennesker, der ønskede at komme i Besiddelse af Jord ved Statens Hjælp, kunde benytte disse Love under ens Vilkaar. Men saaledes har det jo ikke været en Overgang, nemlig i den Periode, som vi gennemlevede, efter at den nuværende Landbrugsminister havde pustet Liv i den gamle Statshusmandslov, hvorved Staten gav direkte Pengegave til et Beløb af 6 600 Kr. til de Brug, der blev oprettet efter denne Lov af Maj 1921. I denne Overgang kunde man jo nok sige, at de Mennesker, som benyttede denne Lov, var bedre stillet end de, der fik Brug efter Loven af 4. Oktober 1919. Men man kan ikke komme væk fra, at efterhaanden som man skar denne direkte Statsgave ned — og den blev jo skaaret ned i de følgende Aar —, var Fordelene ved at benytte Loven af 4. Oktober 1919 større end de Fordele, som Husmandsloven bød.

Jeg vil mene, at det er en fuldt ud rigtig Bestræbelse, man er inde paa, naar man søger at gøre de Goder, som disse Love byder, ens. Nu har vi altid fra vor Side holdt paa og holder fremdeles paa, at Husmandsloven byder det ganske overordentlige Gode fremfor Loven af 4. Oktober 1919, at den byder den rene Ejendomsform, en Besiddelsesform, som vi maa anse for at være betydelig mere betryggende og i det lange Løb mere tilfredsstillende for Brugeren af vedkommende Ejendom end den Form, som fremskaffes ved Hjælp af Loven af 4. Oktober 1919. Men naar man nu skal gaa til at udligne Forskellen mellem disse Love, mener jeg, man først og fremmest maa have for Øje at tilstræbe, at de Mennesker, der ønsker at komme i Besiddelse af Jord gennem disse Love, kan komme i Besiddelse af lige megen og lige god Jord, hvad enten de benytter den ene eller den anden Lov.

Nu ser jeg meget vel, at den højtærede Landbrugsminister ogsaa har haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Men jeg mener dog, at han paa et enkelt Punkt har hemmet Virkningerne af de Bestemmelser, han træffer. Det, jeg her sigter til, er Bestemmelsen om, at det Forskud, der kan ydes, naar Jorden er købt, har en Maksimumsgrænse af 6 500 Kr. Ganske vist siger den højtærede Minister lige i Forvejen,

at man kan give et Forskud af $\frac{9}{10}$ af Jordværdien, men saa begrænser han dette til at være 6 500 Kr. Jeg maa mene, at denne Maksimumsgrænse er et Fejlgreb, thi netop ved ikke at fastsætte nogen Maksimumsgrænse, men sige: Vi yder et Forskud lig $\frac{9}{10}$ af den Jords Værdi, som vedkommende ønsker at købe til sit Brug, giver vi disse Mennesker en direkte Opfordring til at købe saa megen Jord som muligt og derved faa saa god en Basis for Jordbruget som muligt og være saa spartanske som muligt ved Opførelsen af deres Bygninger.

Og det er netop det, vi fra vor Side skal søge at opfordre alle disse Mennesker til. Vi ved alle sammen, at det er Dygtigheden, den personlige Energi, der betinger, at disse Smaabrug overhovedet kan lykkes og blive gode Brug for deres Ejere, men naar vi ved dette, ved vi ogsaa, at Eksistensmuligheden fremkommer ved, at de faar saa megen Jord som muligt og bygger saa spartansk og saa billigt som muligt. Derfor skal vi gennem denne Lovgivning opfordre dem direkte dertil, og det mener jeg, man gør, hvis man siger, at de faar i Forskud paa Statslaanet $\frac{9}{10}$ af den Værdi, som Jorden udgør. Derved opfordrer vi dem direkte til at købe megen Jord, og naar de har købt megen Jord og derigennem brugt største Parten af Statslaanet, er Følgen den, at de bliver tvunget til at bygge billigt, og saa har vi i Virkeligheden hjulpet dem i en overordentlig Grad.

De Bestemmelser, der træffes her i Lovforslaget om, at man vil gøre Jordlovsudvalget interesseret ogsaa i dette Udstykningsarbejde, mener jeg er rigtige. Der ligger noget sundt til Grund for Ønsket om at indføre ensartede Afgørelser af, hvilke Mennesker der kommer i Besiddelse af de forskellige Jordbrug, som Staten giver Tilskud til, og saadanne ensartede Afgørelser kan selvfølgelig ikke opnaas, naar Afgørelsen træffes af en Mængde forskellige Amtskommissioner; de bliver selvsagt betydelig mere ensartede, dersom det er en enkelt Institution, der træffer dem. Men nu forstaar jeg Ministerens Forslag saaledes, at den Op-gave, Jordlovsudvalget faar i denne Henseende, ikke bliver saaledes, som jeg kunde ønske den: at Jordlovsudvalget kom til at bestemme, hvem der skal have de enkelte Brug, men det er kun i forskellige Tvivls-tilfælde, eller hvorledes Ministeren har tænkt sig det, Jordlovsudvalget skal træde til og afgøre Sagen. Jeg mener i og for sig, at dette at drage Jordlovsudvalget ind i denne Sag er et Gode, og jeg kan aldeles ikke dele det ærede Medlem Hr. Thorhauges Betænke-